

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (harmadik tanács)

2007. február 5. *

A T-91/05. sz. ügyben,

a **Sinara Handel GmbH** (székhelye: Köln [Németország], képviselik: K. Adamantopoulos és E. Petritsi ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselet: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. Berrisch ügyvéd)

és

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselet: N. Khan és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben)

alperesek ellen

* Az eljárás nyelve: angol.

a Magyarországról, Lengyelországból, Oroszországból, a Cseh Köztársaságból, Romániából és a Szlovák Köztársaságból származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acél csövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámok kivetéséről, az 1189/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről, valamint a Horvát Köztársaságból származó hasonló behozatok tekintetében az eljárás megszüntetéséről szóló, 1997. november 17-i 2320/97/EK tanácsi rendelet (HL L 322., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 26. kötet, 329. o.) elfogadása következtében állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránt az EK 288. cikk alapján benyújtott kártérítési keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czucz O. bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Végzést

A jogvita alapját képező tényállás

- ¹ A Bizottság a többek között a Szerződés [81.] és [82.] cikkének végrehajtásáról szóló első, 1962. február 6-i 17. tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 14. cikkének (3) bekezdése alapján 1994. november 25-én elfogadott, közzé nem tett határozatával (IV/35.304. sz. ügy)

vizsgálatot indított az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás 53. cikke, valamint az EK 81. cikk megsértésére alkalmas, szénacél csövekkel kapcsolatos versenyellenes magatartások esetleges fennállásával kapcsolatban.

- 2 E vizsgálatot követően a Bizottság 1999. január 20-án eljárást indított a IV/E-1/35.860-B – Varrat nélküli acélcsövek ügyben, amelynek lezárását követően 1999. december 8-án elfogadta az [EK] 81. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban hozott 2003/382/EK határozatot (IV/E-1/35.860-B – Varrat nélküli acélcsövek ügy) (HL 2003. L 140., 1. o., a továbbiakban: kartellhatározat). E határozat 1. cikkének (1) bekezdése szerint a határozat nyolc címzett vállalkozása „[...] megsértette az [EK] 81. cikk (1) bekezdésének rendelkezéseit, mivel többek között a standard menetes [Oil Country Tubular Goods] csövekre, illetve a varrat nélküli [»projekt« szállítócsövekre] vonatkozó nemzeti piacaik tiszteletben tartását előíró megállapodásban [...] vettek részt”.
- 3 A kartellhatározat 1. cikkének (2) bekezdése megállapítja, hogy a jogsértés a Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. és NKK Corp. esetében 1990–1995-ig tartott. A British Steel Ltd esetében a jogsértés 1990-től 1994 februárjáig tartott. A vállalkozásokkal szemben ennek alapján esettől függően 8,1 és 13,5 millió euró közötti bírságokat szabtak ki.
- 4 E határozatot az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2003. június 6-i számában tették közzé.
- 5 Továbbá az Európai Unió varrat nélküli acélcsőipari védelmi bizottsága által 1996. július 19-én benyújtott panaszt követően a Bizottság az 1996. december 2-i 2331/96/EK tanácsi rendelettel (HL L 317., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 76. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995.

december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.) alapján 1996. augusztus 31-én értesítést tett közzé dömpingellenes eljárás megindításáról egyes, Oroszországból, a Cseh Köztársaságból, Romániából és Szlovákiából származó, varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsővek behozatalával kapcsolatban (HL C 253., 26. o.).

- 6 1997. május 29-én a Bizottság elfogadta az Oroszországból, a Cseh Köztársaságból, Romániából és a Szlovák Köztársaságból származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acél csövek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vámok kivetéséről szóló 981/97/EK rendeletet (HL L 141., 36. o.).

- 7 1997. november 17-én a Tanács elfogadta a Magyarországról, Lengyelországból, Oroszországból, a Cseh Köztársaságból, Romániából és a Szlovák Köztársaságból származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acél csövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámok kivetéséről, az 1189/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről, valamint a Horvát Köztársaságból származó hasonló behozatalok tekintetében az eljárás megszüntetéséről szóló 2320/97/EK rendeletet (HL L 322., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 26. kötet, 329. o., a továbbiakban: végleges rendelet).

- 8 2004. július 16-án a Tanács elfogadta a végleges rendelet módosításáról szóló 1322/2004/EK rendeletet (HL L 246., 10. o.). E rendelet 1. cikke értelmében a végleges rendelet egy 8. cikkel egészül ki, amelynek értelmében a végleges rendelet 1. cikke, amely az általa említett behozatalokra dömpingellenes vámokat vet ki, 2004. július 21-től kezdődő hatállyal nem alkalmazandó.

- 9 A felperes, a Sinara Handel GmbH, a Közösségben tevékenykedő, Oroszországból származó varrat nélküli csöveket importáló német társaság. 2000-től a Sinarsky Pipe Works társaság, 2001 végétől pedig a Pipe Metallurgical Co. termékeit forgalmazza.

A jelen kereset által érintett időszakban, azaz 2000 júniusa és 2002 decembere között semmilyen más tevékenységet nem folytatott.

- 10 2000 júniusától 2002 decemberéig – a német vámhatóságok követelményeinek való megfelelés érdekében – a felperes olyan, Oroszországból származó csöveket importált a Közösségbe, amelyeket a végleges rendelet 1. cikkének (1) bekezdésében említett KN-kódok alá tartozóként jelentett be. Következésképpen az említett hatóságok e behozatalok vonatkozásában összesen 2 818 163,09 euró összegben dömpingellenes vámokat szedtek be (420 810,52 eurót a 2000-es, 1 385 602,36 eurót a 2001-es és 1 011 750,21 eurót a 2002-es évre vonatkozóan).
- 11 A felperes ugyanezen időszakban olyan más csöveket is importált, amelyeket nem jelentett be a végleges rendelet hatálya alá tartozókként. Mivel azonban a német vámhatóságok úgy ítélték meg, hogy e behozatalok egy része e rendelet hatálya alá tartozik, utólagos vámbeszedési határozatokat hoztak, amelyeket a felperes vitatott. A vámhatóságok előtt így jelenleg hét kifogás elbírálása van folyamatban, a Finanzgericht des Landes Brandenburg előtt (Brandenburg tartomány pénzügyi bírósága, Németország) pedig bírósági eljárás van folyamatban.
- 12 Továbbá a felperes, úgy ítélve meg, hogy különösen előállítási módjára tekintettel egyes, a végleges rendelet hatálya alá tartozóként bejelentett csövek nem tartoznak az említett rendelet hatálya alá, a német vámhatóságok előtt vitatta azok végleges besorolását. Így az odera-frankfurti vámhatóságok előtt még folyamatban van két, a végleges rendelet hatálya alá tartozóként bejelentett behozatalokra vonatkozó eljárás.

- 13 Egyrésztől 2003. november 18-án a felperes a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a továbbiakban: vámkódex) 236. cikke alapján kérelmet nyújtott be e hatóságokhoz az azon behozatalok vonatkozásában beszedett vámok visszatérítése iránt, amelyeket szerinte tévesen soroltak be a végleges rendelet hatálya alá tartozókként. E kérelmet 31 különböző vitatott vámbeszedés vonatkozásában elutasították. Ezen elutasító határozatok jelenleg jogorvoslati eljárás tárgyát képezik.
- 14 Másrésztől 2004. szeptember 22-én a felperes a vámkódex 236. cikke alapján új kérelmet nyújtott be minden olyan vám visszatérítése iránt, amelyet a végleges rendelet hatálya alá tartozóként bejelentett behozatalokra vonatkozóan megfizetett, ideértve a nem vitatott vámbesorolású behozatalokat is, arra hivatkozva, hogy az említett rendelet jogellenes. A nemzeti szinten ekképpen visszakövetelt vámok teljes összege 4 346 558,09 euró.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 15 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. február 25-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen eljárást.
- 16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. június 3-án, illetve 7-én benyújtott külön beadványban a Bizottság és a Tanács az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő.
- 17 A felperes ezen elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeit 2005. július 25-én terjesztette elő.

18 Az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzatának 64. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében felhívta a felperest bizonyos írásbeli kérdések megválaszolására. A felperes e felhívásnak eleget tett.

19 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- kötelezze a Közösséget arra, hogy a végleges rendelet elfogadása miatt a 2000 júniusa és 2002 decembere közötti időszakra vonatkozó elmaradt haszon megtérítése címén fizessen a felperesnek 1 633 344,33 eurót és annak évi 8%-os késedelmi kamatának megfelelő összeget;
- másodlagosan, a közbenső ítélet meghozatala után, kötelezze a Közösséget arra, hogy ugyanezen a jogcímen fizesse meg a felperesnek a felek által egyezségben, illetve ennek hiányában az Elsőfokú Bíróság végleges ítéletében meghatározandó összeget;
- a Tanácsot és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

20 Elfogadhatatlansági kifogásaikban a Tanács és a Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

- 21 Az elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeiben a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- utasítsa el a Tanács és a Bizottság elfogadhatatlansági kifogását;
 - a Tanácsot és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 22 Az eljárási szabályzat 114. cikkének 1. §-a értelmében, amennyiben valamelyik fél kéri, az Elsőfokú Bíróság az ügy érdemét nem érintve dönthet az elfogadhatatlanság, a hatáskör hiánya vagy egyéb közbenső kérdés tárgyában. Ugyanezen cikk 3. §-a szerint, ha az Elsőfokú Bíróság másként nem határoz, az eljárás a továbbiakban szóbeli.
- 23 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy elegendő információ áll a rendelkezésére az ügyiratok alapján ahhoz, hogy az eljárás folytatása nélkül határozzon.

Az elsődleges kereseti kérelemről

A felek érvei

- 24 A Tanács és a Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a jelen kereset elbírálására, mivel az valójában az állítólag befizetett dömpingellenes vámok visszatérítését célozza.

- 25 A hivatkozott elmaradt haszon ugyanis megfelel e vámok összegének, levonva ebből a feltételezett adókat. Ez következik a könyvszakértő 2005. január 7-i, a felperes által benyújtott leveléből, amely szerint:

„A 2000-tól 2002-ig megfizetett, összesen 2 818 163,09 eurót kitevő dömpingellenes vámok miatt 2000 és 2002 között ilyen összeggel csökkent az elért nyereség, azzal a következménnyel, hogy a nyereség csökkenése miatt alacsonyabb volt a fizetendő adók összege.

Amennyiben nem kellett volna megfizetni a 2 818 163,09 eurót kitevő dömpingellenes vámokat, az ezen években elért nyereség 2 818 163,09 euróval több lett volna.

Mivel a nyereség 2 818 163,09 euró lett volna, az e nyereség után fizetendő adók következésképpen magasabbak lettek volna.

[...] Amennyiben 2000 és 2002 között nem kellett volna megfizetni a 2 818 163,09 eurót kitevő dömpingellenes vámokat, további 1 184 818,76 eurót kellett volna adóként megfizetni. A tényleges kár tehát 1 633 344,33 euró.”

- 26 A Bizottság így hangsúlyozza, hogy a felperes által hivatkozott kár csupán az állítólag fizetendő dömpingellenes vámok megfizetésének számviteli következménye, amelyet nem lehet elmaradt haszonnak tekinteni. Emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a T-178/98. sz., Fresh Marine kontra Bizottság ügyben 2000. október 24-én hozott ítéletének (EBHT 2000., II-3331. o.) 50. pontjában úgy ítélte meg, hogy a kártérítési keresetet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, ha az valójában egy végleges jogi aktus visszavonására irányul, és az, amennyiben sikeres lenne, e jogi aktus joghatásainak megsemmisítéséhez vezetne (az Elsőfokú Bíróság T-514/93. sz. Cobrecaf és társai kontra Bizottság ügyben 1995. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-621. o.] 59. pontja, a T-93/95. sz., Laga kontra Bizottság ügyben 1998. február 4-én

hozott ítéletének [EBHT 1998., II-195. o.] 48. pontja és a T-94/95. sz., Landuyt kontra Bizottság ügyben 1998. február 4-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-213. o.] 48. pontja); ez az eset áll fenn például akkor, ha a kártérítési kereset olyan összeg megfizetésére irányul, amelynek összege pontosan megfelel a felperes által valamely végleges jogi aktus végrehajtásaként megfizetett vám összegének (a Bíróság 175/84. sz., Krohn kontra Bizottság ügyben 1986. február 26-án hozott ítéletének [EBHT 1986., 753. o.] 33. pontja).

- 27 A Bizottság szerint a jelen ügy körülményei megfelelnek ezen esetnek, mivel a felperes a vele szemben alkalmazott végleges rendelet joghatásainak megsemmisítésére törekszik azzal, hogy kártérítés címén az e rendelet értelmében ténylegesen megfizetett vámok összegének megfelelő összeget követel.
- 28 Ezenkívül a Tanács megjegyzi, hogy a dömpingellenes vámok beszedése céljából hozott módosító határozat elleni megfelelő jogorvoslati lehetőség a vámkódexnek az érintett tagállam nemzeti jogának releváns rendelkezései által végrehajtott 243. és 245. cikke alapján benyújtott jogorvoslati kérelem vagy a vámkódex 236. cikke szerinti visszatérítési kérelem. A felperes egyébként különösen a végleges rendelet jogellenességére hivatkozva vitatta a német vámhatóságok által hozott fizetési határozatokat. Így, amennyiben a hatáskörrel rendelkező eljáró bíróságnak kételyei vannak az említett rendelet érvényességét illetően, az EK 234. cikk alapján a Bírósághoz fordulhat előzetes döntéshozatal céljából. Amennyiben a Bíróság e rendeletet érvénytelennek nyilvánítaná, a nemzeti bíróság hatályon kívül helyezné a fizetési határozatokat oly módon, hogy az Abgabeordnung (német pénzügyi törvénykönyv) 236. és 238. cikke értelmében a felperes részére vissza kellene téríteni az állítólag megfizetett dömpingellenes vámok havi 0,5%-os kamattal növelt teljes összegét.
- 29 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a felperes nem kérheti a vámok visszatérítését az EK 288. cikk második bekezdése alapján benyújtott kártérítési keresettel. A Bíróság ugyanis a C-282/90. sz., Vreugdenhil kontra Bizottság ügyben

1992. március 13-án hozott ítélet (EBHT 1992., I-1937. o.) 12. pontjában úgy ítélte meg, hogy kizárólag a nemzeti bíróságok rendelkeznek hatáskörrel a nemzeti szerv által – egy később érvénytelennek nyilvánított közösségi jogszabály alapján – jogalap nélkül beszedett összegek visszatérítése iránti kereset elbírálására. Ugyanígy az Elsőfokú Bíróság a T-167/94. sz., Nölle kontra Tanács és Bizottság ügyben 1995. szeptember 18-án hozott ítélet (EBHT 1995., II-2589. o.) 35. pontjában kimondta, hogy valamely magánszemély – amennyiben úgy véli, hogy valamely, szerinte jogellenes normatív közösségi jogi aktus alkalmazása sérti őt – a jogi aktus végrehajtásakor a nemzeti bíróság előtt a nemzeti hatóság ellen indított kereset során vitathatja a jogi aktus érvényességét, ha annak végrehajtása a nemzeti hatóságok feladata.

30 A felperes érve, miszerint a végleges rendelettel szemben nem tudott megfelelő időben megsemmisítés iránti keresetet benyújtani, e tekintetben nem releváns. Először is a jelen ügyben a kártérítési keresetnek az érvényesség vizsgálatára vonatkozó előzetes döntéshozatalra utaláshoz való viszonya a kérdés, nem pedig a kártérítési keresetnek a megsemmisítés iránti keresethez való viszonya. Továbbá a végleges rendeletnek a felperes általi megtámadása nem azért elfogadhatatlan, mert későn szerzett tudomást a kartellhatározatról, hanem mert e rendelet az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében nem érintette őt személyében. Végül nem nyújtható be kártérítési kereset az EK 230. cikk ötödik bekezdésében előírt határidőre vonatkozó követelmények megkerülése érdekében (a Bíróság 4/67. sz., Collignon kontra Bizottság ügyben 1967. december 12-én hozott ítélete [EBHT 1967., 469. o.]).

31 A felperes által említett, fent hivatkozott Krohn kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet illetően a Tanács előadja, hogy a felperes által idézett részek arra a kérdésre vonatkoznak, hogy mely bíróságnál kell kártérítést kérni olyan helyzetekben, amikor a nemzeti hatóságok a közösségi jogot alkalmazták, nem pedig arra, hogy az EK 288. cikk második bekezdése alapján milyen kártérítést lehet megállapítani.

- 32 Ezenkívül a felperes állításaival ellentétben és figyelemmel arra, hogy az a nemzeti bíróság, amely előtt eljárást indított, a végleges rendelet érvényességére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordulhat a Bírósághoz, a nemzeti jogorvoslati lehetőségek hatékony eszközt nyújtanak az érintett magánszemélyek védelmének biztosításához.
- 33 A Tanács továbbá kiemeli, hogy a közvetlenül alkalmazható közösségi jog a vámkódex 236. cikkében konkrét jogorvoslati lehetőséget biztosít, amikor a vámbeszedésre állítólag visszaélészerűen került sor. A közösségi jog szerint a vámhatóságokkal szembeni adósnak tehát először a nemzeti bíróságok által nyújtott védelmet kell igénybe vennie ahelyett, hogy kártérítési keresettel fordulna a közösségi bíróságokhoz.
- 34 Végül a Tanács és a Bizottság megjegyzi, hogy amennyiben helyt kellene adni a jelen keresetnek, helyt kellene adni a felperes által a fizetési határozatokkal szemben a nemzeti bírósághoz benyújtott keresetnek is, ami a felperes kettős kártérítését eredményezné.
- 35 A felperes szerint ezen érvelés nem megalapozott.
- 36 Hangsúlyozza, hogy keresete a jogellenes végleges rendelet miatt bekövetkezett elmaradt haszon megtérítésére, nem pedig a befizetett vámok visszatérítésére irányul. Az elfogadhatatlansági kifogások valójában kizárólag ezen elmaradt haszon kiszámításának módszerére vonatkoznak – amely az ügy érdemét érintő kérdés –, nem pedig a kereset valódi természetére.

- 37 E módszert illetően a felperes előadja, hogy a megfizetett dömpingellenes vámokat egyszerűen a kára „kiszámításának eszközeként” alkalmazták annak meghatározása érdekében, hogy milyen helyzetben lett volna e vámok meg nem fizetése esetén. Úgy számították ki a veszteséget, hogy összehasonlították a dömpingellenes vámok megfizetése után a végleges rendelet időbeli hatálya alatt elért nyereséget azzal a nyereséggel, amelyet e vámok megfizetésének hiányában elért volna. Így aztán a kártérítésként kért, 1 633 344,33 eurót kitevő összeg eltér a dömpingellenes vámként megfizetett, 2 818 163,09 eurót kitevő összegtől. E módszert ezenkívül az ítélkezési gyakorlat is elismerte (a Bíróság 238/78. sz., Ireks-Arkady kontra Tanács és Bizottság ügyben 1979. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 2955. o.] 13. pontja).
- 38 A kereset tehát nem irányul a végleges rendelet joghatásainak megsemmisítésére. Ezenkívül azon esetekben, amikor – ahogyan a jelen ügyben is – a kárt okozó jogi aktus nem támadható meg az EK 230. cikk szerinti keresettel, elfogadható a jelen ügyben is benyújtott kártérítési kereset. Ha a keresetnek helyt adnának, a végleges rendelet jogellenessége csak közvetett következmény lenne, és kizárólag az eljárásban részt vevő feleket érintené. A kár, amelynek a megtérítését kérik, nem függ össze az említett rendelet magában rejlő joghatásaival, és nem tehető meg nem történtté megsemmisítés iránti keresettel, ahogyan a fent hivatkozott Fresh Marine kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 47–51. pontjában megállapításra került.
- 39 A felperes megjegyzi, hogy a Tanács és a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat azon kivételes esetre vonatkozik, amikor a kártérítési kereset közvetetten a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatatlanságának megkerülésére irányul. A jelen ügyben nem erről van szó, figyelemmel arra, hogy a végleges rendelet jogellenessége nem volt nyilvánvaló akkor, amikor a megsemmisítés iránti keresetet be lehetett volna nyújtani, így a felperes sosem kívánt e lehetőséggel élni. A felperesnek a végleges rendelet jogellenességére vonatkozó érvei így kizárólag a Tanács és a Bizottság felelősségének bizonyítására, nem pedig az említett rendelet joghatásainak megsemmisítésére irányulnak, ahogyan az Elsőfokú Bíróság a T-146/01. sz., DLD Trading kontra Tanács ügyben 2003. december 17-én hozott ítélet (EBHT 2003., II-6005. o.) 52. pontjában megállapította. A Tanács érvei így nem veszik figyelembe a kártérítési kereset autonóm jellegét és azt, hogy egyetlen, személyében érintett vagy

nem érintett magánszemély sem hivatkozhatott volna a végleges rendelet jogellenességére a jelen kereset keretében hivatkozott alapon, vagyis a kartellhatározat figyelembevételének hiánya alapján, mivel e körülmény nem lehetett ismeretes akkor, amikor a megsemmisítés iránti keresetet be kellett volna nyújtani.

40 Továbbá a Tanács és a Bizottság által a fenti 26. pontban hivatkozott ügyek alapjául szolgáló helyzettel ellentétben a felperes nem valamely tőle megtagadott összeg megfizetését követeli. Mivel az ő vonatkozásában nem utasítottak el megsemmisítés iránti keresetet, nem lehet úgy tekinteni, hogy a felperes a kártérítési keresettel közvetetten ugyanazt az eredményt próbálja meg elérni. Ráadásul a Tanács és a Bizottság nem veszi figyelembe a fent hivatkozott Fresh Marine kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 50. pontjában foglalt, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat által is követett megállapítás hátterét, amely megállapítás csak az adott ügy konkrét körülményeire figyelemmel alkalmazható.

41 Végül a felperes előadja, hogy a jelen kereset nem eredményezheti a megfizetett dömpingellenes vámok kettős visszatérítését, mivel az említett kereset az elmaradt haszon megtérítésére irányul, amelynek jogi természete eltér a jogalap nélkül megfizetett összegek visszatérítésének jogi természetétől. A nemzeti bíróságok egyébként nem rendelkeznek hatáskörrel kártérítés megítélésére, amikor a kárt a közösségi intézmények magatartása okozta.

42 E tekintetben a felperes megjegyzi, hogy mivel a német vámhatóságok az érvényes végleges rendeletet bármilyen mérlegelési mozgástérrel való rendelkezés nélkül alkalmazták, a hivatkozott kár a közösségi intézmények vétkes magatartásának eredménye. Ennélfogva a közösségi bíróság kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a kereset elbírálására, anélkül hogy a felperesnek meg kellene felelnie a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítése követelményének (a fent hivatkozott Krohn kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 19. pontja). Egyébként megtévesztő a Tanácsnak a fent hivatkozott Vreugdenhil kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre való utalása, mivel a jelen ügyben és az ezen ítélet alapjául szolgáló helyzettel ellentétben sosem állapították meg a végleges rendelet érvénytelenségét. Továbbá

annak megkövetelése, hogy a felperes a kártérítési keresetének benyújtása előtt merítse ki a rendelkezésére álló nemzeti jogorvoslati lehetőségeket, ellentétes a gondos igazságszolgáltatás és az eljárás hatékonyságának elvével (a Bíróság 43/72. sz., Merkur kontra Bizottság ügyben 1973. október 24-én hozott ítéletének [EBHT 1973., 1055. o.] 5–7. pontja). Ugyanis, mivel a felperes a behozatalainak besorolásával kapcsolatos nemzeti eljárás keretében kiegészítő jogalapként hivatkozott a végleges rendelet jogellenességére, fennáll annak a veszélye, hogy a visszatérítési kérelmére vonatkozó végleges nemzeti határozatot csak később hozzák meg.

43 A felperes úgy véli, hogy az ítélkezési gyakorlat követelményeivel ellentétben a rendelkezésére álló nemzeti jogorvoslati lehetőségek semmiképpen sem biztosítják hatékonyan a védelmét, figyelemmel arra, hogy csak későn szerezhett tudomást a kartellhatározatról és így a végleges rendelet jogellenességéről. Így a vámkódex 236. cikke alapján és a végleges rendelet jogellenességére hivatkozva – a kartellhatározat 2003. június 6-i közzétételét és az 1322/2004 rendelet 2004. július 16-i elfogadását követően – csak 2004. szeptember 22-én nyújtotta be a valamennyi megfizetett vám visszatérítése iránti kérelmét.

44 Ennélfogva a végleges rendelet végrehajtása idején a felperesnek nem volt lehetősége arra, hogy a nemzeti bíróságok előtt vitassa annak érvényességét. Ezenkívül a vámkódex 236. cikke előírja, hogy a vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak. Márpedig a felperes hangsúlyozza, hogy az érintett időszakban a végleges rendelet érvényes volt, és következésképpen a dömpingellenes vámok jogszabály szerintiek voltak. Ezenkívül a vámkódex 236. cikkében előírt, a vámoknak az adóssal való közlésétől számított hároméves elévülési időre tekintettel a felperes a végleges rendelet jogellenességére hivatkozva csak a kérelmének 2004. szeptember 22-i benyújtását megelőző hároméves időszakra kérhette a vámok visszatérítését. Nem tudná tehát eredményesen követelni a 2000 júniusa és 2001 szeptembere, illetve októbere között megfizetett vámok visszatérítését.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 45 A Tanács és a Bizottság lényegében előadják, hogy a jelen kereset valójában azon dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelem, amelyet a felperes a nemzeti vámhatóságoknak a végleges rendelet alapján megfizetett. Márpedig az Elsőfokú Bíróságnak nincs hatásköre ilyen kérelem elbírálására.
- 46 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy a vámkódex 236. cikkének (2) bekezdése szerint „[a] behozatali [...] vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el”. Ezenkívül a vámkódex 243. cikke (1) bekezdésének első albekezdése kimondja, hogy „[b]ármely személynek joga van jogorvoslati kérelmet benyújtani a vámhatóság által a vámjogszabályok alkalmazásával kapcsolatban hozott olyan határozatok ellen, amelyek őt közvetlenül és személyesen érintik”. Ugyanezen rendelkezés harmadik albekezdése szerint „[a] jogorvoslati kérelmet abban a tagállamban kell benyújtani, ahol a határozatot hozták [...]”. Végül a vámkódex 245. cikke kimondja, hogy „[a] jogorvoslati eljárás végrehajtására szolgáló rendelkezéseket a tagállamok határozzák meg”.
- 47 Meg kell tehát állapítani, hogy az alkalmazandó másodlagos közösségi jog kifejezetten biztosítja a jogorvoslati lehetőséget a behozatali vámokkal tartozó olyan adós számára, aki úgy véli, hogy a vámhatóságok jogalap nélkül vetettek ki vele szemben ilyen vámokat. E jogorvoslatra nemzeti szinten kerül sor az érintett tagállam által a vámkódex 243–246. cikkében foglalt elvekkel összhangban bevezetett jogorvoslati eljárásban. E jogorvoslati kérelem keretében az adós azt is kérheti, hogy a jogvitát elbíráló illetékes bíróság az EK 234. cikk első bekezdésének b) pontja alapján terjesszen elő azon közösségi rendelkezés érvényességének vizsgálatára vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, amely alapján a vámkiszabási határozatot meghozták.

- 48 Az érvényesség vizsgálatára vonatkozó ilyen előzetes döntéshozatalra utalás keretében hozott ítéletet követően benyújtott kártérítési keresetet illetően a Bíróság egyébként úgy ítélte meg, hogy kizárólag a nemzeti bíróságok rendelkeznek hatáskörrel a nemzeti szerv által – valamely később érvénytelennek nyilvánított közösségi jogszabály alapján – jogalap nélkül beszedett összegek visszatérítése iránti kereset elbírálására (a fent hivatkozott Vreugdenhil kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 12. pontja).
- 49 A jelen ügyben igaz, hogy a felperes formálisan elmaradt haszonnak nevezi a kárt, amelynek a megtérítését kéri. Márpedig az Elsőfokú Bíróság korábban már úgy ítélte meg, hogy a felperes olyan keresete, amely a Bizottságnak a – felperes termékei behozatalára vonatkozó ideiglenes intézkedések meghozatalához vezető – jogsértő cselekedete eredményeként az üzletmenetében bekövetkezett olyan kár megtérítésére irányul, amely megfelel a Közösségbe irányuló exportjának felfüggesztéséből származó elmaradt haszonnak, valamint a közösségi piacon helyzetének visszaállításával kapcsolatban felmerült költségeknek, különbözik a termékei Közösségbe irányuló bevitelére kivetett ideiglenes dömpingellenes és kiegyenlítő vámok hatályon kívül helyezésére, valamint adott esetben ezen ideiglenes vámok formájában már befizetett összegek felszabadítására irányuló kérelemtől, és hogy így az ilyen keresetet elfogadhatónak kell tekinteni (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Fresh Marine kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 46. pontját).
- 50 Meg kell azonban állapítani, hogy a felperes a keresetlevelében kifejezetten utal arra, hogy a jelen kereset a dömpingellenes vámok formájában jogalap nélkül megfizetett összegekből eredő elmaradt haszon megtérítésére irányul. Ezenkívül, ahogyan a Tanács és a Bizottság megjegyzi, a felperes magyarázataiból és a keresetlevél 12. és 13. mellékletéből, valamint az elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételek 2. mellékletéből kitűnik, hogy a felperes szerint az elmaradt haszna megfelel az érintett időszakban megfizetett dömpingellenes vámok összegének, levonva ebből azon adókat, amelyeket az említett vámok meg nem fizetése esetén ezen összeg után meg kellett volna fizetnie.
- 51 Ebből következik, hogy az állítólagos kár elmaradt haszonként való pusztán formális megnevezésén túl meg kell állapítani, hogy a felperes által meghatározott és kiszámított említett kárt valójában úgy kell tekinteni, hogy az közvetlenül,

szükségszerűen és kizárólag a kivetett dömpingellenes vámok összegének megfizetéséből ered, így a jelen kereset végeredményben az állítólag jogalap nélkül megfizetett vámok adókkal csökkentett összegének visszatérítése iránti kérelem. E tekintetben nem releváns az a körülmény, hogy a kár, amelynek a megtérítését kéri, nem felel meg pontosan a ténylegesen megfizetett vámok összegének, mivel e körülmény egyszerűen abból ered, hogy ezen összegből levonták azokat az adókat, amelyeket a felperesnek állítólag meg kellett volna fizetnie, ha a dömpingellenes vámokat nem vetették volna ki vele szemben. E körülmény tehát nem érintheti a jelen kérelem természetét.

52 Márpedig a fenti 48. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen visszatérítési kérelem a nemzeti bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik. A felperes állításaival ellentétben e tekintetben lényegtelen, hogy a Bíróság a jelen ügyben nem állapította meg a végleges rendeletet érvénytelenségét az érvényesség vizsgálatára vonatkozó előzetes döntéshozatalra utalás keretében.

53 Ugyanis annak feltételezése esetén is, hogy az Elsőfokú Bíróság a Közösség szerződésen kívüli felelősségét kiváltó feltételek vizsgálata keretében megállapítja a végleges rendelet jogellenességét, e körülmény nem eredményezheti azt, hogy az Elsőfokú Bíróság hatáskört kapjon a vámhatóságok által e rendelet alapján beszedett összegek visszatérítése iránti kérelem elbírálására.

54 Egyrészt e tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügy tényállására egymást követően alkalmazandó, az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló két határozat – azaz az 1994. október 31-i 94/728/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 293., 9. o.), majd 2002. január 1-jétől kezdődően a 2000. szeptember 29-i 2000/597/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 253., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 200. o.) – 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a Közösségek költségvetésében saját forrásokat jelentő bevételek „a közös vámtarifa szerinti vámok és egyéb vámok, amelyeket a harmadik országok tekintetében a Közösségek intézményei már megállapítottak vagy meg fognak állapítani”.

- 55 Az említett határozatok 8. cikkének (1) bekezdése ezenkívül többek között előírja, hogy a Közösségek ugyanezen határozatok 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját forrásait a tagállamok a nemzeti törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alapján szedik be, amelyeket adott esetben a közösségi követelményekhez igazítanak.
- 56 Így az a körülmény, hogy a nemzeti hatóságok rendelkeznek a Közösségek saját forrásainak beszedésére vonatkozó hatáskörrel, amely források között szerepelnek a dömpingellenes vámok is, indokolja azt, hogy a Közösség számára beszedett behozatali vámok visszatérítésére vonatkozó jogviták a nemzeti bíróságok hatáskörébe tartoznak, és utóbbiaknak kell elbírálniuk azokat az érintett tagállam által a vámkódex 243–246. cikkében foglalt elvekkel összhangban bevezetett jogorvoslati eljárásban (lásd e tekintetben a Bíróság 26/74. sz., Roquette Frères kontra Bizottság ügyben 1976. május 21-én hozott ítéletének [EBHT 1976., 677. o.] 11. pontját).
- 57 E tekintetben egyébként ki kell emelni, hogy a 384/96/EK rendelet 11. cikkének (8) bekezdése szerinti eljárás keretében, amely lehetővé teszi, hogy az importőr a beszedett vámok visszatérítését kérje, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt, vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben levő vám szintje alatt van, noha az importőrnek a szóban forgó visszatérítési kérelmet azon tagállamon keresztül kell benyújtania a Bizottsághoz, amelynek a területén a termékeket szabad forgalomba hozták, abban az esetben, ha a Bizottság úgy határoz, hogy az említett kérelemnek helyt kell adni, e rendelkezés utolsó albekezdése szerint az így engedélyezett visszatérítést a tagállamoknak rendszerint a Bizottság határozatának meghozatalától számított 90 napon belül kell kifizetniük.
- 58 Másrészről ki kell emelni, hogy – ahogyan a Tanács és a Bizottság megjegyzi – maga a felperes által szolgáltatott bizonyítékok szerint a felperes a vámkódex 236. cikke alapján 2003. november 18-án kérelmet nyújtott be a végleges rendelet hatálya alá tartozóként bejelentett, de szerinte tévesen ilyenekként besorolt behozatalokra kivetett dömpingellenes vámok visszatérítése iránt. E kérelmet részben elutasították,

és jelenleg fellebbezési eljárás tárgyát képezi. Továbbá a felperes a végleges rendelet jogellenességére hivatkozva 2004. szeptember 22-én ugyanezen az alapon kérelmet nyújtott be minden, általa megfizetett dömpingellenes vám visszatérítése iránt.

- 59 Így nem csupán az lehetséges, hogy csökkentik a felperes által végül is megfizetett dömpingellenes vámok összegét, mivel a szóban forgó behozatalok közül néhánynak a besorolása még nemzeti szinten folyó jogvita tárgyát képezi, hanem ezenkívül az is elképzelhető, hogy a végleges rendelet érvényességének vizsgálatára vonatkozó előzetes döntéshozatalra utalást követően a nemzeti vámhatóságok visszatérítik a felperesnek a megfizetett dömpingellenes vámokat.
- 60 Figyelemmel ugyanis arra, hogy a felperes a jelen keresettel végül is a vele szemben kivetett dömpingellenes vámok visszatérítését kívánja elérni arra hivatkozva, hogy azok jogellenes rendeleten alapulnak, hangsúlyozni kell, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely magánszemély – amennyiben úgy véli, hogy valamely, szerinte jogellenes normatív közösségi jogi aktus alkalmazása sérti őt – a jogi aktus végrehajtásakor a nemzeti bíróság előtt a nemzeti hatóság ellen indított kereset során vitathatja a jogi aktus érvényességét, ha annak végrehajtása a nemzeti hatóságok feladata. A nemzeti bíróság jogosult, illetve köteles az EK 234. cikk értelmében a kérdéses közösségi jogi aktus érvényessége tekintetében kérdést terjeszteni a Bíróság elé (a Bíróság 281/82. sz., Unifrex kontra Tanács és Bizottság ügyben 1984. április 12-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 1969. o.] 11. pontja; a fent hivatkozott Nölle kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 35. pontja).
- 61 Igaz, hogy a C-239/99. sz. Nachi Europe ügyben 2001. február 15-én hozott ítélet (EBHT 2001., I-1197. o.) 35–37. pontjában a Bíróság kimondta, hogy azon általános elv, amely biztosítja a kérelmező számára azt a jogot, hogy a kérelmének elutasításával szemben a nemzeti jog alapján indított kereset keretében az ő vonatkozásában elfogadott nemzeti határozat alapjául szolgáló közösségi jogi aktus érvénytelenségére hivatkozzon, semmilyen módon nem akadályozza, hogy valamely rendelet véglegessé váljon az olyan magánszemély viszonylatában, akinek tekinte-

tében a rendeletet olyan egyedi határozatnak kell tekinteni, amelynek megsemmisítése iránt az EK 230. cikk alapján minden kétséget kizáróan keresetet indíthatott volna, és a véglegessé válás ténye az ilyen magánszemélyt akadályozza abban, hogy a nemzeti bíróság előtt e rendelet jogellenességét kifogásolja (lásd a Bizottság határozatát illetően a Bíróság C-188/92. sz. TWD Textilwerke Deggendorf ügyben 1994. március 9-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-833. o.] 24. és 25. pontját). A Bíróság szerint e következtetés a dömpingellenes vámokat bevezető rendeletekre is alkalmazandó az abból eredő kettős természetük miatt, hogy a dömpingellenes vámot bevezető rendeletek – noha természetük és hatályuk révén normatív jellegűek – közvetlenül és személyükben érintik különösen azokat a gyártó és exportőr vállalkozásokat, amelyek bizonyítani tudják, hogy a gyártó és exportőr szerepelnek a Bizottság vagy a Tanács valamely jogi aktusában, vagy hogy az előzetes vizsgálatok érintették őket (a Bíróság 239/82. és 275/82. sz., Allied Corporation és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. február 21-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 1005. o.] 12. pontja), illetve azokat az importőröket, akiknek a szóban forgó termékekre vonatkozó viszonteladási árai képezik az exportár kiszámításának alapját az exportőr és az importőr közötti kereskedelmi kapcsolat esetén (a Bíróság C-305/86. és C-160/87. sz., Neotype Techmashexport kontra Bizottság és Tanács egyesített ügyekben 1990. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-2945. o.] 19. pontja).

- 62 Meg kell azonban állapítani, hogy a jelen ügyben úgy tűnik, hogy ezen esetek egyike sem vonatkozik a felperesre. Ugyanis egyrészt a felperes egyáltalán nem szerepel név szerint gyártó és exportőr vállalkozásként a 981/97 rendeletben és a végleges rendeletben, és importáló vállalkozásként nem érinthették őt az e célból lefolytatott előzetes vizsgálatok. Másrészt e rendeletekből nem tűnik ki, hogy a felperes viszonteladási árai képezték az exportár kiszámításának alapját, még akkor sem, ha feltételezzük, hogy kereskedelmi kapcsolatban állt valamely exportőrrel. Mindenesetre mivel a végleges rendeletet 1997. november 17-én fogadták el, egy ilyen figyelembevétel kronologikusan lehetetlen lett volna a felperes alapításának időpontjára tekintettel, és pedig függetlenül attól, hogy a felperes azon állításának adunk-e hitelt, miszerint 2000 júniusában alapították a német jog szerint, vagy pedig az Amtsgericht Köln (kölni elsőfokú bíróság, Németország) cégnyilvántartásából származó és a keresetlevélhez 2. mellékletként csatolt kivonatnak, amelyből kitűnik, hogy a felperest először 1997. december 11-én vették nyilvántartásba.

- 63 Így anélkül, hogy el kellene dönteni, vajon az a körülmény, hogy a felperes nem hivatkozhat a végleges rendelet jogellenességére, indokolja-e a jelen kereset elfogadhatóságát, meg kell állapítani, hogy a felperes nem tekinthető a végleges rendelet által közvetlenül és személyében érintettnek, és így a fent hivatkozott Nachi Europe ügyben hozott ítéletből következő ítélkezési gyakorlatból következően nem lehet a nemzeti bíróság előtti jogvitában a rendelet jogellenességre való hivatkozását elfogadhatatlannak tekinteni.
- 64 Így semmiképpen sem zárható ki, hogy a jogvitában eljáró nemzeti bíróság – a felperes által hivatkozott okok, vagyis a kartellhatározat hatásának a végleges rendelet általi figyelembevételének állítólagos hiánya miatt kételkedve a végleges rendelet érvényességében – e rendelet érvényességének vizsgálatára vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt a Bíróság elé, és hogy ez utóbbi adott esetben megállapítja a rendelet érvénytelenségét.
- 65 Márpedig ebben az esetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság valamely közösségi jogi rendelkezés érvénytelenségét megállapító ítélete a tagállamok valamennyi bíróságát arra kötelezi, hogy e jogi aktust érvénytelennek tekintsék (a Bíróság 66/80. sz. International Chemical Corporation ügyben 1981. május 13-án hozott ítéletének [EBHT 1981., 1191. o.] 12. és 13. pontja), és az érvénytelenített jogi aktus megalkotóját pedig annak módosítására vagy hatályon kívül helyezésére kötelezi (a Bíróság 117/76. és 16/77. sz., Ruckdeschel és társai egyesített ügyekben 1977. október 19-én hozott ítélete [EBHT 1977., 1753. o.]). Ezenkívül elsősorban a nemzeti hatóságok feladata, hogy saját jogrendszerükben meghatározzák az így megállapított érvénytelenség következményeit (a Bíróság 23/75. sz. Rey Soda ügyben 1975. október 30-án hozott ítéletének [EBHT 1975., 1279. o.] 51. pontja), ami azzal a következménnyel járna, hogy a megfizetett dömpingellenes vámok már nem lennének jogszabály szerintiék, és a vámhatóságoknak főszabály szerint vissza kellene téríteniük azokat.
- 66 Azonkívül, hogy az előzőekben foglaltak szerint a felperes a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőség keretében eredményesen vitathatja a végleges rendelet érvényességét az annak alapján tőle beszedett dömpingellenes vámok visszatérítése érdekében, ki kell emelni, hogy ha az Elsőfokú Bíróság a felperes jelen kérelmének helyt adna, a felperes ugyanazon ügyben kétszer kaphatna kártérítést.

- 67 A fentiek összességéből következik, hogy mivel a jelen keresetet lényegében a felperes által a nemzeti vámhatóságok részére megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelemnek kell tekinteni, az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel annak elbírálására.
- 68 A felperes egyik érve sem kérdőjelezheti meg e következtetést.
- 69 Először is igaz, hogy – ahogyan a felperes megjegyzi – a Bíróság a fent hivatkozott Merkur kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 5. és 6. pontjában – a Bizottság azon érvére válaszolva, miszerint a felperest a nemzeti közigazgatási hatóságokhoz és bíróságokhoz kell utalni, amelyek arra lennének indítva, hogy a vitatott rendeletek érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bírósághoz – megjegyezte, hogy ellentétes lenne a gondos igazságszolgáltatás és a pergazdaságosság követelményével a felperesnek a nemzeti jogorvoslati lehetőségek igénybevételére, és így arra való kötelezése, hogy hosszabb ideig várjon kérelmének végleges elbírálására.
- 70 Az említett ügy azonban különbözik a jelen keresettől, mivel előbbinek a tárgya a felperest amiatt ért kár megtérítése iránti kérelem volt, hogy a Bizottság nem határozta meg az árpaalapú feldolgozott termékek exportjára vonatkozó kompenzációs összegeket. Márpedig ebben az esetben a szóban forgó rendelet érvénytelenségének amiatti esetleges megállapítása, hogy a Bizottság jogellenesen elmulasztotta ezen összegek meghatározását, semmiképpen sem eredményezte volna a felperes által a kártérítési keresetben kért kártérítés megítélését, úgyhogy a felperesnek az érvénytelenség megállapítása után mindenképpen a Bírósághoz kellett volna fordulnia kárának megtérítése érdekében, mivel a nemzeti hatóságok nem rendelkeznek hatáskörrel ezen összegek meghatározására.

- 71 Továbbá meg kell állapítani, hogy a fent kifejtettek szerint a vámkódex nemzeti szinten kifejezetten biztosít egy különleges eljárást arra az esetre, ha az adós úgy véli, hogy jogalap nélkül vetettek ki vele szemben behozatali vámot.
- 72 Másodszor, a felperes az állítja, hogy a vámkódex 236. cikkében előírt hároméves elévülési idő megfosztja őt a keresetének 2004. szeptember 22-i előterjesztését megelőző hároméves időszak előtti időszakban megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítéséhez való jogtól, és hogy e kereset előterjesztésekor volt először lehetősége arra, hogy a végleges rendelet jogellenességére hivatkozzék. Ezen időpont előtt ugyanis nem tudhatott e jogellenességről. Így a nemzeti jogorvoslati lehetőségek az ítélkezési gyakorlat követelményeivel ellentétben nem biztosítják számára jogainak hatékony védelmét.
- 73 Ezen érvelés nem fogadható el. Ugyanis egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy a vámkódex 236. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy a behozatali vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el. Ugyanezen rendelkezés második albekezdése szerint „[e]zt a határidőt meg kell hosszabbítani, ha az érintett személy igazolja, hogy előre nem látható körülmény vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a kérelem említett határidőn belüli benyújtásában”. Így maga a vámkódex 236. cikke rendelkezik az általa előírt esetekben az elévülési idő esetleges meghosszabbításáról. A vámkódex biztosítja tehát a felperes számára azt, hogy ilyen hosszabbítást kaphasson, ha az általa hivatkozott körülmények indokolják. A felperes nem kerülheti meg a vámkódexben előírt, a vámok visszatérítésére vonatkozó különleges eljárást sem pusztán arra hivatkozva, hogy követelése esetlegesen már részben elévült.
- 74 Másrészt meg kell állapítani, hogy az 1999. december 8-án hozott kartellhatározatot 2003. június 6-án tették közzé, így legkésőbb ezen időponttól számítva a felperest úgy kell tekinteni, hogy tudomása volt kárának kiváltó okáról, feltéve hogy a végleges rendelet állítólagos jogellenessége ilyen ok.

75 Márpedig, noha a felperes állítása szerint a végleges rendelet alapján 2000 júniusától vetettek ki vele szemben vámokat, az e tekintetben szolgáltatott bizonyítékok nem teszik lehetővé ezen állítás valóságtartalmának ellenőrzését. Ugyanis a felperesnek az elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeihez csatolt 3. mellékletből, amelyet a felperes a teljesített fizetésekre vonatkozó bizonyítékként szolgáltatott, kitűnik, hogy a felperes a Wesotra szállítmányozó és fuvarozó társaságtól (amelynek a szerepét a felperes egyáltalán nem ismertette) havonta kapott felszólítást arra, hogy a Hauptzollamt Frankfurt an der Odernek (az odera-frankfurti fővámhivatal, Németország) fizesse meg a behozatali vámokat. Noha az e felszólításokhoz csatolt bankszámlakivonatok igazolni tűnnek, hogy a felperes a fővámhivatalnál eleget tett e fizetési felszólításoknak, ezen iratok alapján lehetetlen meghatározni, hogy a felperes milyen címen fizette meg a szóban forgó behozatali vámokat, és különösen hogy a végleges rendelet alapján tette-e ezt. Mindenesetre az első, 2000 júniusára vonatkozó fizetési felszólítás 2000. július 6-án kelt. Ebből következik, hogy a kartellhatározat közzétételének napján, vagyis 2003. június 6-án a vámkódex 236. cikkének (2) bekezdésében előírt, a vámoknak az adóssal való közlésétől számított hároméves elévülési idő nem járt le, és hogy a felperesnek a kartellhatározat közzétételétől számítva ésszerű egyhónapos határideje volt arra, hogy a végleges rendelet jogellenességére hivatkozva visszatérítési kérelmet nyújtson be, anélkül hogy elévült volna a megfizetett vámok bármelyike.

76 Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy az eljárással való visszaélésre alapított elfogadhatatlansági kifogás nem alkalmazható abban az esetben, ha a kárt eredményező jogi aktus nem támadható meg az EK 230. cikk szerinti keresettel.

77 E tekintetben elegendő azt hangsúlyozni, hogy – ahogyan a Tanács is megjegyzi – a jelen keresetet azért kell elfogadhatatlannak tekinteni, mert az végeredményben a felperes által megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmet jelent, amely nem tartozik az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe, és nem pedig azért, mert esetleg az EK 230. cikk szerinti eljárás megkerüléséről van szó.

- 78 Negyedszer, a felperes állítása szerint – figyelemmel arra, hogy a hivatkozott kár a közösségi intézmények vétkes magatartásának eredménye – a közösségi bíróság kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a jelen kereset elbírálására, anélkül hogy a felperesnek meg kellene felelnie a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítése követelményének.
- 79 Igaz, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 235. és az EK 288. cikk összefüggő rendelkezései kizárólagos hatáskört adnak a közösségi bíróságnak a Közösségeknek betudható kárra vonatkozó kártérítési keresetek elbírálására (a fent hivatkozott Vreugdenhil kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 14. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-481/93. és T-484/93. sz., Exporteurs in Levende Varkens és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1995. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2941. o.] 72. pontja). Ezen elv szabályozza a nemzeti és a közösségi bíróság közötti hatáskörmegosztást a nemzeti és a közösségi hatóságok magatartásából eredően a magánszemélyeket ért károk megtérítése vonatkozásában. Ezen elv azonban nem mentesítheti a közösségi bíróságot azon kötelezettsége alól, hogy megvizsgálja az egyszerűen arra hivatkozva hozzá benyújtott kereset valódi természetét, hogy a hivatkozott köteleességszegés a közösségi intézményeknek tudható be. Márpedig a jelen ügyben a fentebb kifejtettek szerint a felperes keresete a nemzeti vámhatóságoknak megfizetett dömpingellenes vámok adókkal csökkentett visszatérítésére irányul. Igaz ugyan, hogy a felperes által hivatkozott köteleességszegés a Közösségnek tudható be, a fenti 48. és 60. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint azonban az ilyen kérelem a nemzeti bíróságok hatáskörébe tartozik, amelyek jogosultak, illetve az EK 234. cikk harmadik bekezdésében foglalt esetben kötelesek a végleges rendelet érvényességére vonatkozó előzetes döntéshozatal céljából a Bírósághoz fordulni.
- 80 A felperes érvét tehát el kell utasítani.
- 81 Ötödször, a felperes azt állítja, hogy a Bíróság a fent hivatkozott Ireks-Arkady kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítéletében és a 64/76. és 113/76., 167/78. és 239/78., 27/79., 28/79. és 45/79. sz. Dumortier Frères és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1979. október 4-én hozott ítéletében (EBHT 1979., 3091. o.) megerősítette azt a módszert, miszerint úgy kell tekinteni, hogy az elszenvedett veszteség megfelel a jogalap nélkül megfizetett vámoknak.

- 82 Ezen érv a jelen ügyben azonban nem releváns. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperes által hivatkozott ítéletekben (a fent hivatkozott Ireks-Arkady kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 13. pontja és a fent hivatkozott Dumortier Frères és társai kontra Tanács egyesített ügyekben hozott ítélet 14. pontja) a Bíróság tényleg úgy tekintette, hogy a bekövetkezett kárt azon visszatérítések összege alapján kell kiszámítani, amelyeket a feltártliszt- (Quellmehl) és daratermelőknek kellett volna fizetni, ha tiszteletben tartották volna a kukoricakeményítő-termelőkkel való egyenlő bánásmódot.
- 83 Ugyanis ezen ítéletekben (6. pont) a feltárt lisztre és a darára nyújtott termelési visszatérítést megszüntető vitatott rendelet érvénytelenségének a Bíróság általi esetleges megállapítása az egyenlő bánásmód elvének amiatti megsértése alapján, hogy e visszatérítéseket az előzselatinizált keményítőre fenntartották, önmagában nem eredményezhette volna a felperes által hivatkozott kár megtérítését, vagyis a nem folyósított visszatérítések kifizetését, figyelemmel arra, hogy a nemzeti hatóságok nem rendelkeztek hatáskörrel ilyen visszatérítések megítélésére.
- 84 Ezzel szemben a jelen ügyben a hatáskörrel rendelkező bíróság által előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel megkeresett Bíróságnak a végleges rendelet érvénytelenségét esetleg megállapító ítélete önmagában azt eredményezné, hogy a német vámhatóságok kötelesek lennének a felperes által az említett rendelet alapján jogalap nélkül megfizetett összegeket visszatéríteni, így a hivatkozott kár a fentiekben kifejtettek szerint teljes mértékben megtérítésre kerülne.
- 85 Ezenkívül ki kell emelni, hogy a fent hivatkozott Ireks-Arkady kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 14. pontjában és a fent hivatkozott Dumortier Frères és társai kontra Tanács egyesített ügyekben hozott ítélet 15. pontjában a Bíróság kizárólag azt állapította meg, hogy a bekövetkezett kárt azon visszatérítések összege alapján kell kiszámítani, amelyeket az érintett termelőknek kellett volna fizetni, ha tiszteletben tartották volna az egyenlő bánásmód elvét, hozzátéve azonban, hogy el kell fogadni, hogy abban az esetben, ha a visszatérítések megszüntetését ténylegesen

áthárították vagy átháríthatták volna az árakra, akkor a kárt nem lehet a nem folyósított visszatérítések alapján megállapítani. A Bíróság szerint ebben az esetben az áremelés a termelő kártalanítása érdekében a visszatérítés folyósításának helyébe lép.

86 Végül hatodszor, a felperes azon érve, miszerint a gondos igazságszolgáltatás és a pergazdaságosság követelményei alapján elfogadhatónak kell tekinteni a kérelmét, nem igazolhatja a Szerződésben és a vámkódexben biztosított jogvédelmi rendszer megsértését. Ezenkívül amikor – mint a jelen esetben is – a felperes egyszerűen az állítólag jogalap nélkül megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítésére törekszik, kétséges, hogy a szerződésen kívüli felelősség megállapítására irányuló kereset-e a leghatékonyabb és legkedvezőbb a magánszemélyek kártérítéshez való jogának érvényesítéséhez – tekintettel különösen a közösségi intézményeknek betudható kötelességszegés kellően súlyos jellegére vonatkozó követelményekre –, amikor a közösségi intézmények fellépése gazdaságpolitikai döntéseket foglal magában, és tekintettel arra a fentebb már kifejtett körülményre, hogy pusztán a végleges rendelet érvénytelenségének megállapítása főszabály szerint elegendő a dömpingellenes vámok jogalaptól való megfosztásához, és így a nemzeti vámhatóságok általi visszatérítésük igazolásához.

87 A teljesség kedvéért, a felperes azon érvét illetően, miszerint kérelme tényleg az elmaradt haszon megtérítésére irányul, illetve a Tanács és a Bizottság elfogadhatatlansági kifogásai valójában csak az ezen elmaradt haszon kiszámításához javasolt módszert vitatják, ami érdemi kérdést jelent, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság alapokmányának 19. cikke szerint, amelyet ezen alapokmány 46. cikkének első bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásra is alkalmazni kell, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a keresetlevélnek többek között meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, és tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. E követelmények teljesítése végett a valamely közösségi intézmény által okozott állítólagos károk megtérítésére irányuló keresetlevélnek tartalmaznia kell azokat az elemeket, amelyek azonosíthatóvá teszik a felperes által az intézménynek felrótt magatartást, és azokat az okokat, amelyek alapján a felperes úgy ítéli meg, hogy okozati összefüggés áll fenn e magatartás és az állítólagosan bekövetkezett kár között, valamint tartalmaznia kell a kár jellegét és

terjedelmét. Azonban a bármilyen kártérítés iránti kérelem nem kellően pontos, következésképp azt elfogadhatatlannak kell tekinteni (a Bíróság 5/71. sz., Zuckerfabrik Schöppenstedt kontra Tanács ügyben 1971. december 2-án hozott ítéletének [EBHT 1971., 975. o.] 9. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-64/89. sz., Automec kontra Bizottság ügyben 1990. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1990., II-367. o.] 73. pontja, valamint a T-79/96., T-260/97. és T-117/98. sz., Camar és Tico kontra Bizottság és Tanács egyesített ügyekben 2000. június 8-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-2193. o.] 181. pontja).

- 88 Márpedig a jelen ügyben, még ha feltételezzük is, hogy a felperes által javasolt számítási módszer nem indokolja az állítólagos elmaradt haszon megtérítése iránti kérelemnek a dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelemmé való minősítését, meg kell állapítani, hogy a felperes egyáltalán nem fejt ki, hogy e módszer miért adhat áttekintést elmaradt hasznának terjedelméről, sem pedig azt, hogy miben áll ez az elmaradt haszon. Keresetlevélben csupán arra utal, hogy megszerezte a román Artrom SA hengerművet, ami egyszerre jelentett műszaki és szervezeti beruházást, és ily módon, mivel folyamatosan bővítette az ügyfeleinek kínált csövek választékát, meg lehet állapítani, hogy jövedelmezősége még nagyobb lehetett volna, ha az elmaradt hasznót a fent említett szükségletekre használták volna fel, és azokba ruházták volna be. Azonkívül, hogy a felperes egyáltalán nem fejt ki, hogy a javasolt értékelés mennyiben tükrözi az Artrom társaságba való beruházás lehetetlenségéből eredő elmaradt hasznót, nem bizonyítja e lehetetlenség valós voltát sem, meg kell állapítani, hogy a keresetlevél 28. pontjában a felperes maga utal arra, hogy megszerezte az Artromot. Továbbá a felperes későbbi fejtegetéseiből kitűnik, hogy a felperes nem annak bemutatására törekszik, hogy miben áll az 1 633 344,33 euróra értékelt állítólagos elmaradt haszon, hanem annak bizonyítására, hogy ez az elmaradt haszon valójában meg is haladhatja ezt az értékelést, anélkül azonban, hogy e további elmaradt haszonról bármilyen becslést adna.

- 89 Ennélfogva, még ha úgy kellene is tekinteni, hogy az elsődleges kereseti kérelem végeredményben nem jelent a dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmet, meg kell állapítani, hogy a kérelem nem felel meg az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában a keresetlevélre vonatkozóan előírt alaki követelményeknek.

- 90 A fentiek összességéből következik, hogy az elsődleges kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni a Bizottságnak az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában foglalt alaki követelmények amiatti megsértésére alapított elfogadhatatlansági kifogását, hogy a felperes nem bizonyította a kár bekövetkezését.

A másodlagos kereseti kérelemről

A felek érvei

- 91 A keresetlevélben foglalt kérelmek szerint a felperes „másodlagosan, a 2000 júniusa és 2002 decembere közötti időszakban keletkezett elmaradt haszon megtérítése címén, az Elsőfokú Bíróság közbenső ítéletének meghozatala után az eljárás során a felek által egyezségben, illetve ennek hiányában az Elsőfokú Bíróság végleges ítéletében meghatározandó összeget” kér.
- 92 A Tanács és a Bizottság szerint mint elfogadhatatlant szintén el kell utasítani az arra irányuló kérelmet, hogy az Elsőfokú Bíróság közbenső ítéletben állapítsa meg a Közösség felelősségét.
- 93 A Tanács szerint a keresetlevélből kitűnik, hogy e kérelem vagy arra az eshetőségre vonatkozik, ha az elsődleges kereseti kérelemben hivatkozott kár, vagyis a dömpingellenes vámok megfizetése miatt elszenvedett elmaradt haszon mértékét nem lehetne megállapítani, vagy pedig az abból eredő további kár megtérítésére irányul, hogy a felperes akadályozva volt beruházások eszközlésében és így jövedelmezőségének további növelésében.

- 94 Az első esetet illetően a Tanács úgy véli, hogy a kérelem ugyanazon okokból elfogadhatatlan, mint az elsődleges kereseti kérelem. Ami a második esetet illeti, a kérelem nem felel meg az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában foglalt követelményeknek. A felperes ugyanis megelégedett az arra való utalással, hogy jövedelmezősége még nagyobb lehetett volna, ha az elmaradt hasznot a felperes által éppen megszerzett Artrommal kapcsolatos szükségletekre használták volna fel, és azokba ruházták volna be, és hogy jövedelmezősége még tovább növekedhetett volna, anélkül hogy ezen állítások alátámasztására a legcsekélyebb bizonyítékkal is szolgált volna.
- 95 A jelen kérelem esetében tehát nem ugyanazok a körülmények állnak fenn, mint amelyek az Elsőfokú Bíróság T-149/96. sz., Coldiretti és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1998. szeptember 30-án hozott ítéletének (EBHT 1998., II-3841. o., 49. és 50. pont) alapjául szolgáltak, amely ítéletben az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy „az állítólagosan elszenvedett veszteségek részletes becslése” indokolja, hogy a keresetlevelet kellően pontosnak kell tekinteni.
- 96 Így kártérítési kereset keretében a közösségi bíróság csak akkor hoz közbenső ítéletet, ha az EK 288. cikk második bekezdésében foglalt valamennyi anyagi jogi feltétel teljesül, de a kár pontos kiszámítását gyakorlati nehézségek akadályozzák. Mindazonáltal a kár bekövetkezésének bizonyosnak kell lennie, és a keresetlevélnek tartalmaznia kell azon körülményeket, amelyek lehetővé teszik a kár jellegének és természetének meghatározását, ahogyan a felperes által említett, fent hivatkozott Coldiretti és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet és a Bíróság 74/74. sz., CNTA kontra Bizottság ügyben 1975. május 14-én hozott ítélete (EBHT 1975., 533. o., 42. és 45–47. pont) megerősítette.
- 97 A Bizottság előadja, hogy a másodlagos kereseti kérelem a jellegénél fogva kevésbé jelentős, mint az elsődleges kereseti kérelem, úgyhogy a jelen másodlagos kereseti kérelem semmivel sem tudja kiegészíteni az elsődleges kereseti kérelmet, így elfogadhatatlan.

- 98 A másodlagos kereseti kérelem mindenképpen az elsődleges kereseti kérelem alá rendelt, úgyhogy az utóbbi elfogadhatatlansága maga után vonja az előbbiét. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság nem minősítheti a másodlagos kereseti kérelmet kiegészítő kérelemmé, anélkül hogy ne terjeszkedne túl a kereseti kérelmen.
- 99 Amennyiben az Elsőfokú Bíróság mégis ezen minősítés mellett dönt, a Bizottság szerint a kérelem az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában foglalt követelmények be nem tartása miatt elfogadhatatlan. A felperes e tekintetben egy sor olyan feltevésre korlátozódik, amelyek nem tekinthetők egyértelmű, pontos és konkrét érvelésnek. A Bizottság végül megismétli azon érvét, miszerint a felperes egyáltalán nem bizonyította, hogy a kár a végleges rendeletnek a nemzeti vámhatóságok általi helyes alkalmazásából, nem pedig az említett rendelet helytelen alkalmazásából ered. Ennélfogva a felperes a másodlagos kereseti kérelme keretében sem szolgáltat semmilyen bizonyítékkal arra vonatkozóan, hogy kára teljes mértékben a közösségi intézményeknek betudható kötelességszegésből ered. Mivel a felperes jogalapjainak ismertetése elégtelen, a kérelem elfogadhatatlan.
- 100 A felperes megjegyzi, hogy a keresetlevélben foglalt kérelmét valóban másodlagosnak kell tekinteni. E kérelmet csak arra az esetre vonatkozóan fogalmazta meg, ha az Elsőfokú Bíróság nem ítélné meg a kért konkrét összeget vagy a számítási módszer, illetve az elmaradt haszon összegének vitatása, vagy pedig a kár pontos összegének az Elsőfokú Bíróság általi meghatározása során esetlegesen felmerülő különleges nehézségek miatt.
- 101 Ezenkívül minden alapot nélkülöz a Bizottság azon állítása, miszerint a másodlagos kereseti kérelem a jellegénél fogva kevésbé jelentős, mint az elsődleges kereseti kérelem. Ugyanis a jelen ügyben a felperes két kérelme között pusztán az a különbség, hogy az egyik konkrét összegre utal, míg a másik arra kéri az Elsőfokú Bíróságot, hogy ezen összeget közbenső ítéletben határozza meg. A felperes így kifejti, hogy a másodlagos kereseti kérelmében az elmaradt haszon kívül semmilyen további kárra nem hivatkozik.

- 102 A felperes végül azt állítja, hogy a jelen ügyben valamennyi feltétel teljesül ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság közbenső ítéletet hozzon. Egyrésztől egyértelműen kifejtette, hogy miért kell megállapítani a közösségi intézményeknek az EK 288. cikk második bekezdése alapján fennálló felelősségét. Másrésztől bizonyította, hogy konkrét kár érte, és részletes információkkal szolgált a kár összegének megállapítása során alkalmazott kritériumokról. Végül kifejtette, hogy ezen összeget miért nehéz meghatározni. Az Elsőfokú Bíróság tehát határozatot hozhat a fő kérdéstről, későbbi szakaszra fenntartva a kár értékelését. A felperes így azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság hozzon határozatot egy korábbi szakaszban, és későbbi szakaszra tartsa fenn a kár, valamint a Közösségnek felrótt magatartás és az említett kár közötti okozati összefüggés értékelését, ahogyan a Bíróság a fent hivatkozott Krohn kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében és a 101/78. sz. Granaria-ügyben 1979. február 13-án hozott ítéletében (EBHT 1979., 623. o.) már kimondta.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 103 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a felperes a keresetlevél 149. pontja végén megjegyzi, hogy amennyiben rendelkezett volna a megfizetett vámoknak megfelelő összeggel, „lehetséges, hogy jövedelmezőség[e] [...] még nagyobb lehetett volna, ha az elmaradt hasznot [az Artrom társasággal kapcsolatban] használták volna fel és abba ruházták volna be”. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az említett társaságba való beruházás állítólagos lehetetlenségéből eredő kárt maga a felperes is az előzőleg kiszámolt elmaradt haszontól eltérőnek tekinti, ellentétben azzal, amit az elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeiben állít.
- 104 A felperes a keresetlevélben hozzáteszi, hogy „figyelemmel a tevékenységének első éveiben [...] elért jövedelmezőség[é]re, a dolgok rendes menete esetén továbbra is nagyobb nyereséget ért volna el”, és hogy „az [őt] ért tényleges kár talán meg is haladta volna az 1 633 344,33 eurót, mivel nem zárható ki a társaság nagyobb jövedelmezősége”.

105 Végül az ítélkezési gyakorlat elemzése után a felperes azzal zárja a közbenső ítélet iránti kérelmét, hogy „[a]mennyiben a konkrét kárra vonatkozóan megfelelő bizonyítékokkal szolgált, és amennyiben [a felperes] nehézségekbe ütközik a későbbi elmaradt haszon végleges becslése során, arra kéri az Elsőfokú Bíróságot, hogy utasítsa az Európai Közösséget a bekövetkezett kár megtérítéseként – elmaradt haszon címén – 1 633 344,33 euró megfizetésére, vagy másodlagosan engedélyezze, hogy a felek a kártérítés kérdését egyezség keretében rendezzék, miután az Elsőfokú Bíróság közbenső ítéletben döntött a kártérítés kérdéséről”.

106 Ebből következik, hogy a keresetlevélben a felperes csak azzal indokolja a kárának pontos meghatározása során felmerült nehézségeit, hogy a kár meghaladhatja a megfizetett dömpingellenes vámok alapján eredetileg kiszámított elmaradt hasznot, tekintettel különösen azon beruházásokra, amelyeket megvalósíthatott volna, és arra a nagyobb jövedelmezőségre, amelyet valószínűleg elért volna. A Tanács és a Bizottság elfogadhatatlansági kifogásaira vonatkozó észrevételeiben állítottakkal ellentétben a felperes a keresetlevélben tehát egyáltalán nem adta elő, hogy a kár értékelésével kapcsolatos nehézségek az elmaradt haszon címén elsődlegesen kért 1 633 344,33 eurót kitevő összeget vagy az összeg kiszámítása során alkalmazott módszert érintik.

107 Az elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételek benyújtásának szakaszában hivatkozott ezen érv tehát nem fogadható el, és a keresetlevél késői szakaszban való olyan újramagyarázását eredményezi, amely elferdíti annak szövegét.

108 Ami magát a másodlagos kereseti kérelem elfogadhatóságát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a

kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy maga a keresetlevél tartalmazza az alapjául szolgáló alapvető ténybeli és jogi elemeket, legalább összefoglaló jelleggel, de összefüggő és érthető módon (a Bíróság C-347/88. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 1990. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 1990., I-4747. o.] 28. pontja és a C-52/90. sz., Bizottság kontra Dánia ügyben 1992. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-2187. o.] 17. és azt követő pontjai, az Elsőfokú Bíróság T-56/92. sz., Koelman kontra Bizottság ügyben 1993. november 29-én hozott végzésének [EBHT 1993., II-1267. o.] 21. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-387/94. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-961. o.] 106. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-53/96. sz., Syndicat des producteurs de viande bovine és társai kontra Bizottság ügyben 1996. november 21-én hozott végzésének [EBHT 1996., II-1579. o.] 21. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-113/96. sz., Dubois et Fils kontra Tanács és Bizottság ügyben 1998. január 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-125. o.] 29. pontja).

- 109 Az e követelményeknek való megfelelés érdekében a valamely közösségi intézmény által okozott károk megtérítése iránti keresetlevélnek tartalmaznia kell azon elemeket, amelyek lehetővé teszik különösen a felperes által állítólag elszenvedett kár, illetve pontosabban ezen kár jellegének és terjedelmének meghatározását (a fent hivatkozott Exporteurs in Levende Varkens és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 75. pontja; lásd továbbá e tekintetben a fent hivatkozott Koelman kontra Bizottság ügyben hozott végzés 22–24. pontját).
- 110 Az Elsőfokú Bíróság csak kivételesen ismerte el, hogy különleges körülmények között (a fent hivatkozott Automec kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 75–77. pontja) nem elengedhetetlen meghatározni a keresetlevélben a kár pontos terjedelmét, és számszerűsíteni a kért kártérítés összegét. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság azt is kimondta, hogy a felperesnek a keresetlevelében bizonyítania kell e körülmények fennállását, vagy legalábbis hivatkoznia kell azokra (az Elsőfokú Bíróság T-262/97. sz., Goldstein kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott végzésének [EBHT 1998., II-2175. o.] 25. pontja).
- 111 Így az a körülmény, hogy a Bíróságnak és az Elsőfokú Bíróságnak már volt alkalma arra, hogy közbenső ítéletben vizsgálja meg a Közösség felelősségét megalapozó

elvet, későbbi határozathozatalra fenntartva a kártérítés pontos meghatározását, nem mentesítheti a felperest az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában foglalt minimális alaki követelmények tiszteletben tartása alól. Ebből következik továbbá, hogy az Elsőfokú Bíróságtól ilyen ítélet meghozatalát kérő felperes nemcsak hogy ugyanúgy köteles előadni a Közösségnek felrótt magatartás, a kár jellege és természete, valamint a magatartás és a kár közötti okozati összefüggés meghatározásához szükséges elemeket, hanem ezenkívül meg kell jelölnie az azon követelménytől való eltérést igazoló okokat, miszerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a hivatkozott kár számszerűsített értékelését.

- 112 Az Elsőfokú Bíróság így a felperes által említett, fent hivatkozott Coldiretti és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítéletben elismerte, hogy noha a kereset nem határozza meg pontosan az egyes tenyésztők által elszenvedett károkat, azt elfogadhatónak kell tekinteni, miután megállapította, hogy a keresetlevél 18. és 19. oldala felsorolja a szarvasmarha-tenyésztők által elszenvedett károk különböző kategóriáit, amelyek a következők: először is az élő állatok önköltségi ár alatti – vagyis a felperesek szerint a tenyésztők által várt árnál 40%-kal alacsonyabb eladási áron történő – eladásából származó *damnum emergens*, másodszer a hízalási időszak végén el nem adott állatok tartási költségeiből eredő *damnum emergens*, harmadszor a folyó évben az állatok elmaradt eladásából származó *lucrum cessans*, és negyedszer a marhahús-fogyasztás elkövetkező években való folyamatos visszaeséséből eredő *lucrum cessans*. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság kiemelte, hogy a keresetlevél mellékletei részletes becsléseket tartalmaznak az olasz szarvasmarha-állományban állítólagosan bekövetkezett veszteségekről, és hogy feltüntetik az e becslések során alkalmazott kritériumokat és paramétereket. Végül az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy e becslések benyújtása ellenére a felperesek hangsúlyozták, milyen rendkívüli nehézségekbe ütköztek az egyes tenyésztők által elszenvedett kár pontos értékelése és számszerűsítése során, megjegyezve, hogy éppen ezért kérték ezen összetett megállapítás szakértői csoport általi elvégzését. Az Elsőfokú Bíróság ebből arra következtetett, hogy e körülmények között el kell ismerni, hogy a mellékletekben szolgáltatott információkkal kiegészített keresetlevél a hivatkozott károk természetét és jellegét illetően elegendően pontos, illetve hogy lehetővé teszi mind az alperesek, mind pedig az Elsőfokú Bíróság számára a hivatkozott károk megközelítőleges terjedelmének megismerését.

- 113 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a keresetlevél nem felel meg e követelményeknek.
- 114 Abban az esetben ugyanis, ha a keresetlevél szigorú értelmezésének megfelelően úgy tekintjük, hogy a másodlagos kereseti kérelem amiatt irányul közbenső ítélet meghozatalára, mert a kár meghaladhatja a nyereségveszteség miatt elszenvedett, elsődlegesen hivatkozott elmaradt hasznot, a másodlagos kereseti kérelmet a kár ez utóbbi elmaradt haszonra vonatkozó része tekintetében – ugyanazon okokból, mint az elsődleges kereseti kérelmet – mint elfogadhatatlant kétségtelenül el kell utasítani. A kár azon részét illetően, amelyet a felperes állítólag az elsődlegesen kért elmaradt haszon túl szenvedett el (a továbbiakban: további elmaradt haszon), meg kell állapítani, hogy a felperes csupán annak állítására szorítkozik, hogy nem kizárt, hogy jövedelmezősége még nagyobb lett volna, ha nem vetik ki vele szemben a dömpingellenes vámokat. Ezen állítás alátámasztására a felperes csupán azt jegyzi meg, hogy abban az időszakban megszerzett egy román hengerművet, ami egyszerre jelentett műszaki és szervezeti beruházást. Ezenkívül figyelembe kell venni azt a tényt, hogy folyamatosan bővítette az ügyfeleinek kínált csövek választékát, különösen azután, hogy a TMK társaság számára elkezdett forgalmazni. A felperes így arra következtet, hogy ha az „elmaradt hasznot az [...] említett szükségletekre használták volna fel és azokba ruházták volna be, lehetséges, hogy jövedelmezőség[e] még nagyobb lehetett volna”.
- 115 Azonkívül, hogy a felperes e további elmaradt haszonra vonatkozóan semmilyen számszerű becsléssel nem szolgált, a fent idézett és végeredményben kevésbé világos információk csupán mindenfajta érvelést és bizonyítékot nélkülöző, általános állítások, amelyeket maga a felperes is egyszerű feltételezéseként ad elő. Ezen információk tehát egyáltalán nem teszik lehetővé az Elsőfokú Bíróság és az alperesek számára a hivatkozott kár jellegének és természetének kétségtelen módon és a megkövetelt pontossággal való meghatározását, sem pedig a kár valós voltának ellenőrzését és összegének akárcsak megközelítőleges értékelését, valamint annak megállapítását sem, hogy a felperes ezen összeg meghatározása érdekében milyen módszerre hivatkozik. Az egyetlen, a keresetlevél 151. pontjában foglalt információ,

miszerint „a bevételveszteséget a ténylegesen beszedett összegek – ideértve a helyettesítő tevékenységekből elért összegeket is – és azon bevételek különbségeként kell kiszámítani, amelyeket a felperes jogsértés hiányában elérhetett volna”, e tekintetben nem elegendő, figyelemmel arra, hogy a felperes egyáltalán nem szolgált e javaslatnak a jelen ügyben való alkalmazását lehetővé tevő konkrét adatokkal.

- 116 Továbbá meg kell állapítani, hogy a felperes nem fejt ki eléggé azon okokat, amelyek igazolják, hogy ne értékelje akárcsak megközelítőleg is a további elmaradt hasznot. A felperes csupán azt adja elő, hogy „nem könnyű pontosan meghatározni, mi lett volna a megfizetett vámok összegének megfelelő összegek felhasználási célja, amennyiben a vámokat nem vetették volna ki”, és hogy „nehéz pontosan értékelni a kár bizonyos elemeit”. Az ilyen, mindenfajta magyarázatot nélkülöző állítások nyilvánvalóan nem tekinthetők úgy, hogy megfelelően igazolják a további kár értékelésének teljes hiányát.
- 117 Ugyanígy, a másodlagos kereseti kérelmet akkor sem lehetne elfogadhatónak tekinteni, ha el kellene fogadni a felperesnek az elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeiben kifejtett állítását, miszerint e kérelem nem irányul további elmaradt haszon megtérítésére, hanem azt csak arra az esetre vonatkozóan fogalmazta meg, ha az Elsőfokú Bíróság nem ítélné meg a kért konkrét összeget vagy az elmaradt haszon összegének, illetve számítási módszerének vitatása, vagy pedig a kár pontos összegének az Elsőfokú Bíróság általi meghatározása során esetlegesen felmerülő különleges nehézségek miatt.
- 118 Amennyiben ugyanis a felperes ezzel azt kívánja hangsúlyozni, hogy az elsődleges kereseti kérelemben javasolt módszer alkalmazása bizonyos hibák kijavítása után valójában az eredetileg kiszámított összeget meghaladó kártérítéshez vezethet, mivel a megfizetett vámok összege végeredményben meghaladja a keresetlevélben említett

összegeket – ahogyan ezt a felperes az elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó észrevételeiben előadja –, a másodlagos kereseti kérelem az elsődleges kereseti kérelemhez hasonlóan végeredményben közvetetten a vámok visszatérítése iránti kérelem lenne. Amennyiben a felperes maga is úgy véli, hogy az elmaradt haszon kiszámítására vonatkozó módszere nem releváns, és az Elsőfokú Bíróságtól az említett elmaradt haszon kiszámítását lehetővé tevő más módszer meghatározását kéri, a kártérítési kérelmet nem lehet a vámok visszatérítése iránti kérelemmé minősíteni, figyelemmel arra, hogy az elsődleges kereseti kérelem ilyen minősítése éppen e számítási módszer elemzésén alapul. Ez utóbbi esetben azonban hangsúlyozni kell, hogy nem fogadható el, hogy az Elsőfokú Bíróság a keresetlevél hiányosságait kizárólag azért orvosolja, mert a felperes ezt kifejezetten kérte.

119 Ezenkívül, még ha az Elsőfokú Bíróság nem ismerné is el az elmaradt haszon kiszámításának a felperes által javasolt módszerét, amely szerint a kár azon egyszerű számviteli nyereségnek felel meg, amelyet a felperes a dömpingellenes vámok meg nem fizetése esetén elért volna, meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott kár természetét nem lehet a szükséges pontossággal meghatározni. Az azon beruházásokra vonatkozó általános információkon kívül, amelyeket a felperes a dömpingellenes vámok kivetésének hiányában állítólag megvalósíthatott volna, és amely információk a fent megállapítottak szerint nem felelnek meg az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjából eredő minimális követelményeknek, és amelyek ezenkívül úgy tűnnek, hogy kizárólag az elsődleges kereseti kérelemben hivatkozott káron felüli, attól elkülönülő kárra vonatkoznak, a felperes ugyanis arra szorítkozik, hogy e kárt elmaradt haszonnak minősíti, anélkül hogy megmagyarázná ez utóbbi mibenlétét. Márpedig nem az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy a valamely vállalkozás által a felpereséhez hasonló helyzetben elszenvedett elmaradt haszon meghatározása érdekében elméleti és elvont módon döntsön a megfelelő számítási módszerről. A felperes feladata, hogy az ilyen elmaradt haszon különböző szempontjait megfelelően kifejtse.

120 Mindezt nem kérdőjelezheti meg a körülmény, hogy a közösségi bíróság bizonyos esetekben elismerte az olyan kártérítési keresetek elfogadhatóságát, amelyekben nem határozták meg a kár pontos összegét, miközben közbeni ítéletben megállapította a Közösség felelősségét, és a kár értékelését a felek egyezségére bízta, illetve ennek

hiányában későbbi ítélethozatalra tartotta fenn (lásd e tekintetben a Bíróság fent hivatkozott Ireks-Arkady kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítéletének 18. pontját, a fent hivatkozott Dumortier Frères és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítéletének 23. pontját, a 256/80., 257/80., 265/80., 267/80., 5/81. 51/81. és 282/82. sz., Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 1984. november 13-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 3693. o.] 35. pontját és a C-152/88. sz., Sofrimport kontra Bizottság ügyben 1990. június 26-án hozott ítéletének [EBHT 1990., I-2477. o.] 30. pontját).

- 121 Ki kell ugyanis emelni, hogy ezekben az ügyekben a hivatkozott kárt olyan megfelelő pontossággal írták le, amely lehetővé tette a Bíróságnak, hogy meghatározza a kár pontos természetét, és hogy megjelölje a felek által a kártérítés összegének megállapítása érdekében követendő módszert, amiről a fent kifejtett okokból a jelen ügyben nem lehet szó.
- 122 A fentiekből következik, hogy a másodlagos kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 123 Ezért a keresetet mint elfogadhatatlant teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 124 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Tanács és a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.**
- 2) A felperest, a Sinara Handel GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.**

Kelt Luxembourgban, 2007. február 5-én.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Jaeger

elnök